

Alvão das Várzeas, 6 maart 2007

Lieve allemaal,

We krijgen veel respons op onze nieuwsbrief die we aan zo'n 150 familieleden, vrienden en kennissen sturen. Dat is prettig want zo blijven we toch een beetje 'bij'. Sommigen van jullie tobben of tobden met hun gezondheid. Die wensen we bij deze veel sterkte. We hebben niet veel tijd om iedereen uitgebreid te antwoorden. De afgelopen periode bijvoorbeeld stond in het teken van de verbouwing van ons huis en het wel en wee van onze huisdieren. Natuurlijk bemoeiden we ons ook met de gasten – met carnaval bijvoorbeeld zaten we weer helemaal vol – maar de prioriteit lag toch vooral even bij eigen huis en haard. De aannemer begon vijf weken geleden en dat betekende veel hakken, slopen en boren van 8 uur 's ochtends tot 5 uur 's middags. De hele benedenverdieping ondergaat een metamorfose. De overstroming in oktober zorgt wat dat betreft voor een versnelde uitvoering van onze plannen.

Hans bereidt zoals vanouds alles grondig voor en weet iedere scepticus met flair en kennis van zaken te overtuigen van – ik noem maar een voorbeeld - het idee om voor de verandering de ramen en deuren eens naar buiten, in plaats van naar binnen, open te laten draaien. Zoals jullie weten is hij wars van – door veel Portugezen graag gebezigde - redeneringen in de trant van: "Zo doen we het altijd, dus waarom zouden we het nu anders doen?" Maar alles wat naar binnen draait, lekt. Dus. Ook vervingen we de houten balustrades aan het straatje door sierlijk smeedijzeren hekwerk en herstelden we de afdakjes van de appartementen in authentieke staat met leisteen. De tekeningen voor metalen luiken, naar het idee van dekluike op rijnen, liggen klaar. Als het wateralarm afaat, kunnen we het in huis voortaan droog houden.

We manoeuvreren langs de cementmolen, de kruiwagens en de af- en aanrijdende materiaalwagens van appartement naar woonhuis en vice versa. Dat is, met inmiddels twee katertjes en een grote hond, nog een heel georganiseer. Vooral als er ééntje erg ziek wordt, zoals Tobias. Een beet in zijn achterpoot ontaardde door een verkeerde diagnose in een forse infectie die zich snel uitbreidde. Hij kon gelukkig terecht in een dierenkliniek, waar we allebei flink zaten te snorren bij dat zielige miauwende kaalgeschoren katje-met-infuus. Tobias is inmiddels weer thuis, maar behoeft nog dagelijks verzorging en dat valt om de dooie dood niet mee. Hij bijt als een tijger van zich af en wil spelen/vechten met zijn nieuwe 'broertje', een Siameesje dat een maand geleden rillend van de koorts voor de deur zat. Naïef dacht ik dat deze kat verdwaald was, omdat hij een keurig bandje met belletje om zijn nek had. Totdat we een abces onder zijn staart ontdekten. Job bleek dus gewoon gedumt. En last but not least werd het assortiment pillen, druppels en zalfjes voor de katten onlangs uitgebreid met medicijnen voor Edo, onze Beauceron, die plotseling rare plekjes op zijn kop kreeg. Ook deze schimmelinfectie moet 3x per dag worden behandeld. Kortom: we hebben onze handen vol. Maar het zijn schatjes, en ze vertederen ons elke dag.

En er zijn nog zoveel andere leuke dingen. Wandelend met Edo of met de vis- en jachtclub uit Oliveira do Hospital ontdekken we nieuwe paadjes in de directe omgeving. Ook maakten we een excursie naar een 'lagar', een nog werkende olijmolen. Daar kregen we een goed idee van hoe het er vroeger bij ons moet zijn toegegaan. En soms verwisselen we ons kleipakje voor wat opsmuk. Dan gaan we lekker uit eten bij onze collega's van Quinta da Geia.

Afgelopen zondag liepen we over het pad langs de rivier naar het terrasje in ons dorp. Onderweg werden we bedeed met sla en kool, zo uit de grond. Toen een groepje verzamelde mannen mompelde: "Muito mau" (heel gemeen), bij het zien van onze waakse hond, maar deze vervolgens in het voorbijgaan even werd geaaid door de plaatselijke aannemer, de postbode en de cafébaas, kon onze dag niet meer stuk. De mimosa bloeit kanariegeel en de heide kleurt de omliggende heuvels paars. We genieten er met volle teugen van. O ja, en volgende maand komt Alisdair Sawdays's Special Places to Stay uit, inclusief vermelding op hun website: "*Life is unhurried here. (...) The Quinta da Moenda has a timeless feel that Hans and Josephine have done little to disturb.*" Horen jullie het ook eens van een ander!

Zoen van Josephine en Hans